

לכבוד ידידי ושאר-בשרי הרב בערל'ה וואלף שיחי

שלום וברכה!

אמש פרסמת ברבים מכתב כנגד הדברים שכתבתי לשליח הרב החסיד ר' שמואל שיחי גרייזמאן, אודות ההכרזה שהוכרזה במעמד סיום הספר תורה השביעי של ילדי ישראל ברחבת הכותל המערבי.

חשבתי רבות האם להגיב לדבריך, והחלטתי לנסות ולשוחח עמך באופן אישי. הבוקר ניסיתי לפנות אליך ולשוחח אודות המכתב שהפצת, והשבת שאינך מעוניין לשוחח עמי בנושא. על כן, אין לי ברירה אלא להשיב על מכתבך גם ברבים. אמנם רובם של הקוראים המשתייכים לימחנה זה או אחר, נוטים באופן טבעי לקבל רק את מה שמתאים עם המפלגה והיצד שלהם, ואיזו תועלת כבר תצמח מכך? אך, אם יהיה ולו חסיד אחד שמכתב זה יבהיר עבורו את הנדון, והיה זה שכרי.

לפני שאתייחס לגוף הדברים, אקדים – בנוגע לעצם כתיבת המכתב:

בתחילת השבוע, כתבתי מכתב אישי ומכבד עבור השליח הרב גרייזמאן שיחי, יושב-ראש הוועד לכתובת ספר התורה של ילדי ישראל, ובו הבעתי את כאבי האישי על ההכרזה שהוכרזה במעמד, שגרמה לחילול ה', העניקה חיזוק למחרימי האהל הקדוש ופגעה באחדות אני"ש (כפי שאבאר לקמן), ובנוסף: היוותה הפרה ברורה של סיכום מקדים עם הנהלות מחנות הקיץ וכן ישראל' שהובטח כינוס מאחד שלא תישמע בו הכרזה שלא מתאימה לאחד מהצדדים.

אמנם הייתי מהראשונים שכתבו מכתב כזה, אך ידוע לי על עוד עשרות מאני"ש, חסידים בגילאי 25-75, חבריו לשליחות בארץ-הקודש של הרב גרייזמאן, משפיעים בישיבות יתומכי תמימים ובקהילות אני"ש ושלוחים ברחבי תבל שכתבו אף הם לרב גרייזמאן באופן אישי ומכבד את כאבם הגדול על שאירע במעמד הסיום.

מלבד אותם חסידים רבים וטובים, גם לאלפי חסידים שלא מחו בפועל, כואבת העובדה הנוראה והבלתי ניתנת להכלה ולאפוק: חילול וביזוי שמו הקדוש של הרבי, והרחקת יהודים מלימוד החסידות.

(על נקודה זו ניטש ויכוח כבר עשרות שנים, ולא אאריך בכך. עיינו רואות שהכרזות אלו מבזות את הרבי בעיני יהודים, ומרחקות אותם בפועל מלימוד תורת החסידות, וממילא מרחקות את המשיח, וכפי שהרבי מעיד [ולדוגמא – בכתב-יד-קדשו – מי"ג אדר א' תשנ"ב: "מכבר ענית לו שמאמרים כאלה מרחיקים כמה וכמה מלימוד דא"ח - היפך הפצת המעיינות חוצה"]. וגם אם אתה לא מסכים עם כך שזה מרחק יהודים, עליך להבין ולהסכים שאלו שחושבים שזה מרחק יהודים מהרבי ומחסידות, לא יכולים להסכים לזה או לשאת את זה!).

לצערי, במקום להשיב לגופם של דברים, העביר הרב גרייזמאן ללא רשותי את הודעתי לאחרים ופרסמה ברחבי תבל, ובכך יצר הוא תסיסה ומחלוקת נוספת בין אני"ש שבה – למרבה הפלא – הואשמתני אני.

בעלי אינטרסים שונים (אני משאיר לך לנחש מאיזה מפלגה) הוסיפו חטא על פשע ומיהרו להציג את הדברים כ'מלחמה' ו'פרובוקציה' שלי כנגד הרב גרייזמאן. עד מהרה, נכתב – בשמי – שיאימתי על הרב גרייזמאן כאילו בכוונתי להדיחו מהשליחות הקדושה שהוטלה עליו (אגב, לא על-ידי הרבי אלא) על-ידי בית דין רבני חב"ד ורק להם הסמכות לשנות זאת. ומשם קצרה הדרך להאשים אותי בהדבקה המונית בניגוד הקורונה, ובכך להוציא שם רע ושקר שלא היה ולא נברא, ולגרום לחילול ה' המוני.

על אף שהדברים כה מגוחכים, אך כיון שחזקה על לשון הרע שיתקבל על הלב, אבהיר: מעולם לא התיימרת ומי אני שאתן לרב גרייזמאן או לכל שליח ומוסד של הרבי 'ציונים', 'הוראות' וקל-וחומר 'איומים'. אני רק מברכו ב'ברכת הדיוט' ומאחל לו מכל לבי שימשיך בעבודת הקודש בשליחותו ובפרט בענייני הספר תורה של ילדי ישראל, לנחת רוחו של הרבי.

יתירה מכך: לכל חסיד ברור ופשוט שגם אם יש לו לעתים בקורת מסוימת על מוסד פלוני או שליח פלוני של הרבי, אין בכוח הביקורת ללחום באותו מוסד או שליח.

ואגב, לצערי הרב, 'הנחה' זו הפשוטה כל-כך, מושללת לחלוטין אצל מחונכי המפלגה השניה, האמונים על כך שכל מוסד שהוקם על ידי הרבי ואינו מיישר קו עם דעתם, 'הותרה הרצועה' לשלול את קיומו ולהתחרות בו.

על כן, מן הראוי היה, שלפני שתפרסם ברבים מכתב, תפנה ישירות אלי ותלבן עמי את הדברים, בטוחני שאז היית שוקל שוב האם לפרסם את מכתבך, ואולי סגנונו היה משתנה. אמנם, עדיין לא מאוחר ("ניטאָ קיין פּאַרפּאַל"י) וביכולתך למזער את הנזק ולהתנצל בפני אלו שהפצת להם את מכתבך.

ועכשיו, ברצוני להתייחס לגופם של דברים שכתבת, ועל פי סדר מכתבך:

פתחת בכך שמעמד הסיום היה "הזדמנות נוספת לראות ולהיווכח שלמרות ש"אין דעותיהם שוות" בכמה ענינים, וגם חשובים, אף על פי כן, בסופו של דבר, אותו רבי נוגע לכולם בלב".

אני מקווה שאתה שם לב היטב לעובדה שבכינוסי המפלגה המכריזה יחיי באופן מוצהר, לא מרגישים את אותה אחדות נפלאה של אני"ש, מאחר שאלפי חסידים חב"ד אינם מסוגלים להשתתף באותם התכנסויות בשל האופי המשיחי שלהם. קרי, שאחדות אני"ש מושגת – ובאופן נפלא – דווקא בהתכנסויות בהם לא מתארים את הרבי בתארים כלשהם ולא מכריזים את ההכרזה הנ"ל.

מעמד הסיום הוא העדות הטובה לכך: ההזמנה והפרסום המקדים שהיו נקיים מכל התארים וההכרזות הנ"ל, העניקו תחושה שיהיה זה אירוע מאחד שיביא כבוד לרבי. זו הסיבה שהביאה את אנ"ש שיחיו באחדות נפלאה, וזו היתה התחושה הנפלאה בקהל עד לרגע ההכרזה של הרב יוסף יצחק אופן שיחי, כולם השתדלו להתעלות ולרקוד ולשמוח בשמחת התורה, שמחתו של הרבי.

אגב, זו גם הזדמנות נוספת להיווכח עד כמה כל אלו שרוממות ה'אחדות' בגרונם מתכוונים לאחדות בסגנון מאד מסוים ולא אמת... .

בהמשך ניסית לדייק בדבריי ולהציג אותי כאחד שמזלזל ברב אופן שיחי. אני מקוה שכעת אתה מבין שגית. דבריי נכתבו מנקודת מבטו של יהודי מחוץ לחב"ד, הרואה יהודי הנראה כאחד מה'פני' של ליובאוויטש, עם ספר-תורה בידו, מכריז 'יחי'.

לגופם של דברים, תרשה לי לומר לך: אני מכבד את הרב אופן מאד, וכנ"ל – מי אני שאתן לו 'ציונים' או 'מחמאות'. החסידישקייט שלו וגודל הפצת המעיינות שלו אינם זקוקים לאישורי, והם גם לא הנושא הנדון כאן.

הנקודה היחידה שנוגעת לענייננו היא מה משמעות המעשה שעשה, ועד כמה מעשה זה העניק 'לגיטימציה' לאותם תלמידי צפת וראשון-לציון שנופפו ללא הפסקה בדגליהם. במילים אחרות – ובנוסף מענה הרבי לרב שלום דב בער וולפא שיחי: **"שדבר שמתפרסם ובפרט בדבר שבדפוס נוגע איך מפרשו הקורא ולא המחבר"**, ובמילים פשוטות עוד יותר: את אף אחד מתלמידי ה'מפלגה' הנ"ל לא מעניינת העובדה שהרב אופן נוסע לאהל הקדוש מדי יום ביומו כשהוא נמצא אצל הרבי, ומתפלל בחדרו הקדוש בתדירות. נוגע רק דבר אחד: שהוא כעת מכריז את ההכרזה – שהיא סיסמת ה'מפלגה' ומבטאת באופן הכי ברור: א. שהרבי הוא מלך המשיח. ב. והוא חי וקיים 'לעולם ועד', כמשמעותם הפשוטה ביותר ("עברי טייטש") של המילים.

ועל כן, לצד גודל ההערכה לרב אופן, גדול הכאב על שבהכרזתו שיתף עצמו עם מחרימי האהל הקדוש בסיסמתם.

אתה מנסה לטעון שמשמעותה של הכרזת יחי היא רק שנשיא דורנו הוא יגאלנו, ובלשונך: "האמונה והציפיה בהתגלותו הקרובה של הרבי". ואתם מתקומם על הנסיון "לעקם את המציאות ולנסות להעמיס על הכרזה זו משמעויות נוספות, אידיאולוגיות או פוליטיות, שאינן תואמות למילים, ואינן תואמות למציאות". אתה מכנה זאת בשם דמגוגיה זולה ואתה מגדיל להצהיר: "האמירה כאילו יחי = אין אהל... היא חשיבה קטנונית וחד מימדית שאינה מתאימה למציאות".

ובכן, ידידי היקר, פתח נא את עיתוני 'בית משיח' למן שנת תשנ"ו ואילך, קרא את נאומיהם של הרב חלוי"צ גינזבורג ע"ה, ר' זמרוני ציק ע"ה, ויבדלו לחיים טובים, הרב ישראל הלפרין, ר' דוד נחשון, ר' עופר מיודובניק ועוד, ותווכח שבהכרזה זו מתכוונים ליתפילה, משאלה וקביעת עובדה, ש"כל מאמינים שהוא חי וקיים". הסבר לי למה מתכוונים המילים "אך באמת הוא חי וקיים במציאות", או "אתה ודאי נמצא איתי כאן, בגוף גשמי" שבהמנוני קעמפ 'אורו של משיח' או הסיסמא 'חי וקיים בגוף גשמי, מחלק דולרים ב770' המתנגנת על ידי בוגרי ישיבתך מדי יום ב770, או בנוסח הבוטה יותר: "קבר = never" (עפ"ל).

האם עדיין אינך מבין שהיחי הוא סיסמת המפלגה המכחישה את ההסתלקות בג' תמוז ומחרימה את ההליכה לאהל הקדוש, (דעה כוזבת שהרחיקה אותך עצמך עד לאחרונה מההליכה אל האהל הקדוש)?

אתה מוסיף בסוגריים שכיון שעשיתי מהכרזת יחי את העבירה הכי גדולה, הגעתי ל"סברא העקומה" שזו תהיה סיבה להחרים את המעמד הקדוש של הכנסת ספר התורה.

אם אתה באמת נחרד מכך, הרשה לי לשאול אותך גלויות: היכן היית לפני חודש, במעמד סיום הרמב"ם הארצי שהתקיים בירושלים עיר הקודש? מדוע נעדרו פניך ופני כל מנהיגי ותלמידי ה'מפלגה' שחרטה על דגלה את הכרזת היחי? האם אי-הכרזת היחי היא כן סיבה לגיטימית להחרים מעמד קדוש המתקיים כרצונו ולנחת רוחו של הרבי?! ובעצם, האם לא בשל אי-הכרזת היחי הוקמו כל המוסדות המתחרים (כ'בית משיח' ל'כפר חב"ד', 'כינוס השלוחים' השני, 'אוצר ספרי ליובאוויטש' לקה"ת, 'מכון הלכה חב"ד' ל'ביי"ד רבני חב"ד', ועוד), נפסלו חסידים דגולים (כמו ה'חוזר' הרב יואל כהן ע"ה, ויבדלו לחיים טובים מזכיר הרבי הרב חיים יהודא קרינסקי שיחי, יושב ראש אגודת חסידי חב"ד הרב אברהם שם טוב שיחי ועוד) שהפכו באחת ליכופרים (עפרא לפומייהו) שיש למנוע את כף רגלם מלדרוך ב770 וכי'.

אסיים בסגנון: מכל דבר צריך ללמוד הוראה בעבודת ה' :

המציאות היא שההתקשרות לרבי, לאחר ההסתלקות בג' תמוז, בדרך התורה כרצון קדשו של הרבי, הולכת ומתחזקת. היום, 'יתבררו ויתלבנו' וברור לכל כי הרבי נמצא עמנו ממש בגשמיים, באהל הקדוש, וכרועה אמיתי שילא יעזוב צאן מרעיתו נוכח בחיינו בכל צעד ושעל.

השיטה הכוזבת לפיה הרבי 'נעלם מעינינו' רחמנא ליצלן (כארון שנגז מעיינו ודלא כאבן השתיה הגלויה, כמבואר בשיחת שבת פרשת שופטים ה'תנש"א) הולכת ונחלשת. גם אצל רבים וטובים מהחסידיים האוחזים מאמירת 'יחי' באופן כזה או אחר, כואבת העובדה המצערת לפיה כמה, האוחזים בדעות קיצוניות (מסיבות אמיתיות או פוליטיות, ודי למבין) מנסים להשפיע ציור שכזה במוסדות החינוך שלהם, בקעמפים שלהם, ובאלימות – מילולית או פיזית – מנסים להשתלט על החלק הגדול בכמות ובאיכות שלא אוחז מהם ומשיטתם.

מכתב שכזה, הוא הזדמנות לעצור ולהעמיד דברים על מקומם. לקרוא בקריאה של חיבה לאני"ש שיחיו, רבנים, משפיעים ומחנכים, אנשים שאכפת להם מהציור של אני"ש, משלימות אני"ש. עוררו נא אחים, אל תשאירו את הבמה והרמקול לשוליים קיצוניים. אצל הדור הצעיר, מי ששותק לא קיים. מה שלא נאמר, לא יודעים. אמרו בקול גדול את מה שאתם באמת מאמינים בו (והכוונה גם אליך, ר' בערליה – אמור בקול למחונכיך האם אתה חושב שהרבי נמצא באהל הקדוש ולשם יש להכנס ליחידות!), בצורה ברורה ובהירה, בלי לחשוש מדמגוגים. לטובת מושפעים, ולטובת כללות אני"ש.

*

לסיום, בנימה אישית ובהערכה לך, ר' בערליה היקר. בטוחני שדבריי היוצאים מן הלב ייכנסו לליבך ומעז ייצא מתוק, שנלמד להזהר יותר בכבודו של רבינו, וכיצד לנהוג באמת כבוד זה בזה ולהגיע לאחדות אמתית, וזה יורז בלי ספק את הגאולה האמתית והשלימה 'ונזכה זעהן זיך מיט'ן רבי'ן דא למטה אין א גוף ולמטה מעשרה טפחים והוא יגאלנו.

העתק: אהל כ"ק אדמו"ר זי"ע.